Pro pokračování rozhovorů se zajímavými autory jsem oslovil písničkáře a divadelníka **Michal a Vaňka**
. Ptal jsem se na jeho účinkování ve folkové skupině Zhasni i na jeho aktuální hudební tvorbu.

Folkoví posluchači tě znají ze skupiny Zhasni. Jak na tu dobu vzpomínáš?

Vzpomínám na to moc rád, ale že bych se nějak nostalgicky dojímal, tak to většinou ne… Zažili jsme taková tři období, ryze folkové, folkrockové a řekněme období úplně jiných cest, a každé z nich jsme vepsali do hudebního nosiče. Každé to období mi přineslo spoustu radosti a nezapomenutelných zážitků. Rád vzpomínám na všechny, kteří kapelou prošli a dodnes děkuji osudu, že mi jednoho dne při cestě pro rohlíky a pivo do jedné novoborské večerky přivedl do cesty Kubu Horáka. A pokud jsme kdy měli nějaké sny, tak jsme si je vrchovatě splnili a jednoho dne zkrátka přišel čas hledat další obzory...

Vydal jsi jedno sólové album. Jak vznikalo?

Album ***V galerii*** vzniklo proto, že jsem ještě před Zhasni zkoušel písničkařit a měl jsem šuplíky plné textů. A když mě můj kamarád Marek Novotný, čím dál známější jazzman, začal přemlouvat, abychom ty písně natočili, nedokázal jsem odolat. Tak jsem se ocitl ve Zlíně ve studiu Ivo Viktorina s partou skvělých muzikantů a užíval si tu radost. Dnes je to pro mě taková vzpomínka na určité období života, které je pryč. ***Kromě hudby se věnuješ řadě uměleckých činností. Můžeš je trochu přiblížit?***

Nevím jestli řadě, ale je pravdou, že mě ty kokety múzy pokouší celej život. A já blbec jim to furt baštím. Živí mě divadlo pro děti, kterému se se svým
Divadlem Matýsek
věnuji už skoro čtvrt století. Protože mě lákalo i divadlo pro dospělé, udělali jsme s přáteli také dvě představení pro ně a objeli s nimi republiku. Také se ženou pořádáme u nás na vesnici takový rodinný, nejen divadelní, festival. Úplnou novinkou je založení ochotnického souboru, pro který jsem sepsal hru a poprvé si vyzkoušel režii. Jo, a ještě mi leží na stole úplně čerstvá nabídka na moderování a já nevím, jestli to vzít nebo ne, protože nic neumím ošidit a rodina mě taky chce mít někdy doma...

Jsi součástí Textové dílny Slávka Janouška, která příští rok oslaví 20 let existence. Co ti dílna dala?

Ano, býval jsem… Myslím, že tam mám hodně neomluvených hodin, ale věř mi, že duchem, duchem jsem pořád s vámi. Jednak jsem měl teď období, kdy jsem se chtěl plně věnovat prvním krůčkům svého třetího potomka, jednak jsem pořád někde na cestách a taky se mi termín textovky kryje s tím naším festivalem. Nicméně, už se těším, až si zase přijedu vypít

nějaký ten kalíšek… Teda pardon, chci říct, až si zase přijedu zatextovat...;-). A vážně už je to dvacet let? Pamatuješ na tu úplně první? Na setkání na jakémsi nádraží? Kde ono to vlastně bylo? Textovka mi přinesla spoustu krásných přátelství a hezkých koncertů a já jí přeju, ať to přináší i mnohým dalším textařům.

Na první živou textovou dílnu v Kdanicích vzpomínám rád a často, protože v mnoha ohledech byla pro mě opravdu osudová, ale pojďme do současnosti. Vznikají nové písně? Na čem aktuálně pracuješ?

Jo. Myslel jsem, že už budu jen pěstovat jahody, maliny, rybíz, hrách a mečíky, že budu trávit zbytek života za madlem sekačky na trávu, ale zase se mi po té muzice zastesklo, začalo mi chybět to kouzlo setkávání. A tak jakmile mi zbude čas, hned jak mám všechno uděláno a syn dovolí, nechávám na sobě montérky a zase se vrhám obrábět slova, míchat verše, kovat rýmy, vyřezávat myšlenky. Tak aktuálně pracuju na nových písních, znovu se učím stát sám na pódiu, poskládat dramaturgii koncertu, odhánět trému… no, jak vidíš, práce je dost.

Co tě inspiruje k psaní?

Lidi kolem mě, dobré knížky, absurdní situace, obyčejnosti života, náhlá vzplanutí, ševelení korun stromů, krásné ženy a nemyslím jen na vzhled, pomíjivost života, cvrlikání vody v potoce a spousta dalších radostí… ale co si budeme povídat, jde to čím dál hůř.

Jsou nějaká místa, kde rád koncertuješ?

Mám rád menší kluby, vernisáže, měl jsem třeba rád koncerty v kapli v Jindřichově Hradci se zvukem Káji Dřínka, teď jsem si to moc užil u tebe v Café Práh v Brně, krásný prostor je Stará mydlárna v Mělníku… Těším se, že budu poznávat nové zajímavé prostory. Lákal by mě třeba Folkový kolotoč v Porubě, o kterém jsem slyšel spoustu krásných slov.

Oslovuje tě tvorba jiných interpretů v žánru? Můžeš jmenovat?

Lenka Dusilová dělá krásné věci, bratři Orffové, vždycky si rád poslechnu toho Vlastu, Fleky, Kubu Horáka, mrzí mě, že už žádnou písničku nenapíše František Stralczynský… Pravdou ale je, že toho v poslední době moc neposlouchám a dávám přednost tónům ticha.

Dokážeš nějak jednoduše vystihnout stav, ve kterém se nachází současný folk?

Přiznám se, že nad tímhle moc nepřemýšlím. To ať řeší publicisté, kritici a pisatelé. Pravdou je, že se, myslím, žánry dost propojují, a tak bych to nazval stavem poohlížení se kam dál, stavem spřátelení. Ale dokud tu budou lidi jako třeba Honza Žamboch, nemám vůbec strach, že by se folk kamkoliv ztratil nebo někde zabloudil.

Děkuji za rozhovor.